

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ - ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΟΤΑ

Συνάδελφοι

Με αφορμή την ανακοίνωση της Ε.Ε. της ΠΟΕ ΟΤΑ για την εκτίμηση των αγώνων, θέλουμε να σας καταθέσουμε τις παρακάτω παρατηρήσεις, αντιρρήσεις και σκέψεις.

Καταρχήν όλοι οι εργαζόμενοι σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, αλλά και τα υπόλοιπα λαϊκά στρώματα της κοινωνίας είμαστε αντιμέτωποι με ένα κοινωνικό, οικονομικό, ταξικό πόλεμο που έχουν κηρύξει σε βάρος μας οι δυνάμεις του κεφαλαίου (εργοδοσία) και το πολιτικό μπλοκ εξουσίας που ασκεί και επιβάλλει αυτή την πρωτοφανή βάρβαρη πολιτική. Με την πολιτική αυτή κυβερνήσεις που εναλλάσσονται στην εξουσία, ΔΝΤ, Τρόικα, Ε. Ένωση, Κεφάλαιο μικρό και μεγάλο, έχουν καταφέρει δραματικές ανατροπές σε όλες τις πλευρές της ζωής μας.

Διαμορφώνουν μια νέα Ελλάδα, χειρότερη κοινωνικά και οικονομικά για τους πολλούς. Διαλύουν ότι έχει απομείνει ως κράτος πρόνοιας και υπολείμματα κοινωνικής πολιτικής. Δημιουργούν έτσι όσο μπορούν, μέσα στην οικονομική καπιταλιστική κρίση, τους όρους για την μετά κρίση εποχή – ανάκαμψης της κερδοφορίας και ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου, σε βάρος των δυνάμεων της εργασίας, επιβάλλοντας ένα καθεστώς εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα στην εποχή του 21^{ου} αιώνα.

Η βάρβαρη αυτή μνημονιακή πολιτική για να επιβληθεί χρειάζεται να εντείνεται ο αυταρχισμός, η καταστολή, να περικόπτονται τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθέρια. Να επιβάλλονται μέτρα, με πολιτικές εκτροπής ακόμη και αυτή της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Βλέπε επιστρατεύσεις απεργών, πειθαρχικές διώξεις όπως στους εργαζόμενους στα Α.Ε.Ι. Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, συλλήψεις συνδικαλιστών, μαθητών που τολμούν να κάνουν καταλήψεις κλπ.

Πάνω στο έδαφος των τεράστιων προβλημάτων που γεννά και αναπαράγει η κρίση και η πολιτική σήψη του αστικού πολιτικού συστήματος κυρίως, αλλά και πάνω στο έδαφος της αναποτελεσματικότητας των αγώνων και της αδυναμίας να εκφραστεί η εργατική ταξική βρίσκοντας πολιτική διέξοδο από την κρίση, ενισχύεται ο ατομικισμός και η παραίτηση, οι ναζιστικές, ρατσιστικές και φασιστικές αντιλήψεις.

Αυτή την πολιτική το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπόρεσε συνολικά να την αποκρούσει μέχρι σήμερα.

Ασφαλώς και έγιναν αγώνες και η ΠΟΕ ΟΤΑ είχε τη δική της συμμετοχή, όπως και έδωσε και δικούς της κλαδικούς μεμονωμένους αγώνες.

Δεν καταφέραμε όμως να εμποδίσουμε, να ανατρέψουμε αυτή την πολιτική, πέρα από το να την καθυστερήσουμε και να δυσκολέψουμε την εφαρμογή της, να δημιουργήσουμε ρήγματα.

Τι φταίει για αυτό; Υπάρχουν ευθύνες το συνδικαλιστικό κίνημα (σ.κ) και την ηγεσία του; Έχουν μερίδιο ευθύνης οι εργαζόμενοι, κυρίως αυτοί που δεν συμμετέχουν; Έχουν ευθύνες οι συνδικαλιστικές παρατάξεις; Φταίνε οι πολυήμερες απεργίες όταν εξαγγέλλονται όπως ισχυρίζεται η ηγεσία της ΠΟΕ ΟΤΑ και ο κόσμος δεν αντέχει; Να σώσουμε κάτι για μας, ότι και όπως μπορούμε γιατί δεν μπορεί να γίνει τίποτα;

Η δικές μας απαντήσεις σε αυτά τα διλήμματα και ερωτήματα είναι:

Πως τίποτα δεν τέλειωσε και δεν κρίθηκε οριστικά, οι εργαζόμενοι και το κίνημα τους θα σφραγίζουν στο τέλος την εξέλιξη, όσο και αν επιδιώκουν το αντίθετο οι σειρήνες της ήττας, της μοιρολατρίας και της υποταγής. Το μέλλον ανήκει στον κόσμο της δουλειάς.

Πρώτα από όλα χρειάζεται συντονισμένος μαζικός επιθετικός αγώνας ρήξης, σύγκρουσης όλων των εργαζομένων και των τμημάτων της κοινωνίας που πλήττονται, με αιτήματα και προγράμματα πάλης που θα στοχεύουν στην ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης Κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ-Κεφαλαίου. Οι κλαδικοί αγώνες διαμαρτυρίας και διαβούλευσης για να σώσουμε κάτι για μας δεν μπορούν να φέρουν ουσιαστικό αποτέλεσμα, επιπλέον δυναμιτίζουν την προοπτική κοινού μετώπου όλων των εργαζομένων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Συνολικά η ηγεσία του σ.κ σε ΓΣΕΕ- ΑΔΕΔΥ και στις περισσότερες ομοσπονδίες είναι γέννημα θρέμμα της αστικής πολιτικής της προηγούμενης περιόδου, εκφράζουν την υποταγή και τον εκφυλισμό του γραφειοκρατικού και κυβερνητικού εργοδοτικού και κομματικό-κεντρικού συνδικαλισμού που κυριαρχεί σήμερα.

Με ελάχιστες ίσως εξαιρέσεις κινείται στη λογική της αποδοχής της αστικής πολιτικής και της διαπραγμάτευσης μέσα σε αυτά τα πλαίσια, με συνεχώς χειρότερους όρους. Περιορίζει την αντίθεση της σε ορισμένες μόνο πλευρές της πολιτικής των μνημονίων. Δεν θέλει και δεν μπορεί να οργανώσει ένα κοινό μέτωπο και να ηγηθεί επιθετικών αγώνων πραγματικής ρήξης, σύγκρουσης και συνολικής ανατροπής.

Η πολιτική συνδικαλιστική της διαδρομή και η κουλτούρα της είναι τέτοια που την φορτώνει με βαρίδια. Η μεγάλη μερίδα των εργαζομένων την χρεώνει με ευθύνες για τον εκφυλισμό, την ανυποληψία και την αναποτελεσματικότητα των αγώνων.

Ούτε η πολιτική του κομματικού συνδικαλισμού και της στείρας παραταξιοποίησης βοηθά την ταξική ενότητα και την κοινή δράση των εργαζομένων. Δεν συμβάλλει και ορισμένες φορές μπαίνει εμπόδιο στην ανάπτυξη μαζικών συντονισμένων αγώνων ρήξης και ανατροπής της κυρίαρχης αντεργατικής πολιτικής και της συγκυβέρνησης.

Μια πορεία νίκης και αναγέννησης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος απαιτεί την ταξική ανασυγκρότηση του. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε είναι ανάγκη για εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, με στόχους, διεκδικήσεις αλλά και δομή και μορφή, που να ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας, στις ανάγκες για ταξική αντιπαράθεση με το κεφάλαιο και την εργοδοσία, τις Κυβερνήσεις, την ΕΕ και το ΔΝΤ, συνολικά με το σύστημα της εκμετάλλευσης. Αυτό περνά και μέσα από το ξεπέραςμα αυτών των ηγεσιών και την δημιουργία των όρων υπέρβασής τους.

Οι ηγεσίες αυτές αποδείχθηκε επανειλημμένα, ιδιαίτερα την περίοδο της κρίσης και των μνημονίων ότι είναι κατώτερες των περιστάσεων και των αναγκών. Οι εργαζόμενοι πλέον δεν μπορούν να περιμένουν αναθέτοντας σε αυτές.

Στον κλάδο μας η ηγεσία της ΠΟΕ ΟΤΑ για να δικαιολογήσει την άρνηση της να συμπορευτεί σε ένα κοινό αναγκαίο μέτωπο αγώνα, με αφορμή την πολυήμερη απεργία των καθηγητών, ισχυρίζεται ότι οι πολυήμερες απεργίες δεν βοηθούν, ο κλάδος κουράστηκε. Η απόφαση της πλειοψηφίας ήταν μια 48ωρη Τετάρτη - Πέμπτη, διάλειμα την

Παρασκευή και το Σαββατοκύριακο και απεργία τη Δευτέρα και συμμετοχή στη 48ωρη της ΑΔΕΔΥ, λες και έπρεπε να βγάλουμε κάποια υποχρέωση.

Στο Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕ ΟΤΑ μόνο οι Συσπειρώσεις υποστήριξαν και ψήφισαν την κατεύθυνση συμπόρευσης σε απεργία διάρκειας με την ΟΛΜΕ και άλλους κλάδους.

Γιατί ο κόσμος δεν ακολουθήσε την πρόταση της ηγεσίας της ΠΟΕ ΟΤΑ και είχαμε πρωτοφανή ελάχιστη συμμετοχή; Μήπως συμφωνεί με την κυβέρνηση και τα μέτρα; Όχι βέβαια..

Αποσπασματικότητα βλέπει και κινήσεις διαμαρτυρίας και όχι αγωνιστική διάθεση, σχεδιασμό και αποφασιστικότητα για σύγκρουση και ανατροπή. Η ηγεσία και σε αυτή τη κρίσιμη στιγμή, που θα μπορούσε να συμβάλει στη δημιουργία ενός μετώπου αγώνα, στάθηκε κατώτερη των περιστάσεων ανήμπορη να συμβάλει σε μια άλλη πορεία του εργατικού κινήματος.

Ισχυρίζεται η πλειοψηφία της ΠΟΕ-ΟΤΑ στην ανακοίνωσή της, ότι κυριαρχεί στους εργαζόμενους αλλά και στους συναδέλφους η λογική «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Θέλει να βλέπει την μια πλευρά μόνο γιατί αυτό βολεύει την στάση της. Είναι τουλάχιστον υποτιμητικό για τους χιλιάδες συναδέλφους που απέργησαν και βγήκαν στους δρόμους πέρσι τον Δεκέμβρη, για να μην φύγουν οι πρώτοι «διαθέσιμοι» συνάδελφοι. Που έχασαν μεροκάματα για να μην εκδιωχθούν οι Σχολικοί Φύλακες και οι Δημοτικοί Αστυνομικοί. Είναι υποτιμητικό για τους δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους που απέργησαν στις 16 Ιούνη ενάντια στο μαύρο της ΕΡΤ. Θα μπορούσαμε να φέρουμε πολλά ακόμη παραδείγματα που δείχνουν τους συναδέλφους που σύμφωνα με την ΠΟΕ- ΟΤΑ, έχουν τη λογική «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» να χάνουν μεροκάματα και να κατεβαίνουν στους δρόμους «όχι για να σώσουν το δικό τους τομάρι» αλλά για αλληλεγγύη στους άλλους εργαζόμενους είτε του κλάδου είτε αλλού.

Είναι αναποτελεσματικές και δεν βοηθούν οι απεργίες διαρκείας;

Τότε πως εξηγεί η ηγεσία της ΠΟΕ - ΟΤΑ το γεγονός ότι η συμμετοχή στην απεργία των καθηγητών έφτασε το 90% στο ξεκίνημα της και τις πρώτες μέρες; Όταν όμως ο αγώνας στην πορεία δεν γενικευόταν, και εδώ είναι η τεράστια ευθύνη της ΠΟΕ - ΟΤΑ, επόμενο είναι το ηθικό και η αγωνιστικότητα του κόσμου να πέφτει. Αυτό το γνωρίζουν καλά, έξαλλου αυτό επιδίωκαν.

Καθοριστικός εδώ ήταν ο ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, είτε με αυτά που έκανε (ΑΔΕΔΥ, ΔΟΕ, ΠΟΕΔΗΝ κλπ) με μορφές που έσπαζαν τη λογική της συμπόρευσης και της διάρκειας, είτε με αυτά που δεν έκαναν δια της απόλυτης σιγής (ΓΣΕΕ, ΕΚΑ κλπ).

Καθοριστικός και αρνητικός επίσης, ο ρόλος της επίσημης συνδικαλιστικής αριστεράς με την στάση που κράτησε και που δεν δίστασε να συμπλεύσει ακόμη και με την ΔΑΚΕ, πέραν της ΠΑΣΚΕ, στο να μη γενικευτεί και πάρει πανεργατικά παλλαϊκά ανατρεπτικά χαρακτηριστικά ο αγώνας και να τους βγάλει έτσι έξω από τους πολιτικούς τους σχεδιασμούς.

Οι αγώνες διαρκείας λένε είναι που οδηγούν στον εκφυλισμό, και όχι οι αγώνες διαμαρτυρίας που γίνονται για συμβολικούς και μόνο λόγους, χωρίς καμιά προοπτική νίκης!

Μπορεί τον εργαζόμενο του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα να συγκινήσει και να κινητοποιήσει σήμερα, η λογική ακόμη μιας 24ωρης ανά δίμηνο ή τρίμηνο για λόγους πολιτικού συμβολισμού και συνδικαλιστικής νομιμοποίησης; **Βοηθά τον αγώνα των εργατών και των**

κλάδων, που βίαια τώρα πλήττονται, η αποκλιμάκωση των απεργιακών κινητοποιήσεων κι όχι η ένταση και η κορύφωση τους; **Εμείς καθαρά λέμε όχι!**
Τι χρειάζεται να γίνει, τα χειρότερα είναι μπροστά μας.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Εάν δεν ανατραπεί η πολιτική αυτή και η συγκυβέρνηση που την εφαρμόζει. Αν δεν καταργηθούν τα μνημόνια και η δανειακή σύμβαση, με διαγραφή του χρέους, με εθνικοποιήσεις των τραπεζών και εργατικό έλεγχο. Αν δεν καταργηθούν όλοι οι μνημονιακοί νόμοι που τσάκισαν μισθούς συντάξεις φέρνοντας ύφεση και ανεργία. Αν δεν συγκρουστούμε με την πολιτική της Ε. Ένωσης, της επιτήρησης, δεν φύγουν από τη χώρα ΔΝΤ, Τρόικα. Εάν δε σταματήσει η επίθεση διάλυσης του δημοσίου και του ξεπουλήματος των δημοσίων αγαθών. Αν δεν επιστρέψουν στην εργασία τους όλοι όσοι τέθηκαν σε διαθεσιμότητα – απόλυση, αν δεν αρχίσει να ασκείται μια πολιτική αντικαπιταλιστικής παραγωγικής ανασυγκρότησης της οικονομίας, με μείωση ορίων συνταξιοδότησης και ωρών εργασίας και όχι να τα αυξάνουν, για να δουλέψει ο κόσμος και κυρίως η νεολαία, με απαγόρευση των απολύσεων σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα και μια σειρά άλλα μέτρα που πρέπει να προβάλλουμε, σωτηρία δεν υπάρχει.

Αν η κυβέρνηση βαδίζει σε τεντωμένο σκοινί, αυτό που χρειάζεται είναι να το κόψουμε άμεσα, χωρίς να περιμένουμε τους κοινοβουλευτικούς αστέρες, τους κομματικούς μεσσίες ή τότε θα αποφασίσουν οι γερασμένες και ενσωματωμένες στο σύστημα συνδικαλιστικές ηγεσίες να σύρουν τα πόδια τους.

Είναι η ώρα να ξεπεραστούν οι γραφειοκρατικοί, ή οι κομματικοί σχεδιασμοί, οι ταλαντεύσεις, παλινωδίες και οι συμβιβασμοί των ηγεσιών.

Να φύγουμε πλέον από τη λογική των 24ωρων απεργιών απλής διαμαρτυρίας και να πάμε σε απεργίες σύγκρουσης, απεργίες με διάρκεια, αγώνες που θα νικήσουν!

Χρειαζόμαστε ενωτικούς μαζικούς επιθετικούς δυναμικούς συντονισμένους αγώνες διάρκειας για την ανατροπή τους, όχι για να έρθει ο Σύριζα στην εξουσία αλλά για να απαλλαγούν οι εργαζόμενοι και η κοινωνία από την βάρβαρη πολιτική τους.

Για να εμπνευστούν και να πιστέψουν οι εργαζόμενοι ότι κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει, απαιτείται διαφορετική οργάνωση των αγώνων, με διαδικασίες συμμετοχής της βάσης. Για να περάσει ο αγώνας στα χέρια πραγματικά των εργαζομένων και σε κάθε μάχη να είναι «όλη η εξουσία στις Γενικές Συνελεύσεις», για πραγματική δημοκρατία και όργανα και όχι στον έλεγχο των γραφειοκρατών..

Η ταξική πάλη δε σταματά, έχει τα ζικ ζακ της, είναι όμως παρούσα για να αντιμετωπίζει κάθε αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική από όποια Κυβέρνηση και εάν επιβάλλεται.

**ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΜΠΡΟΣΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΑΝΤΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΛΟΓΑ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΧΗΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΣΗΜΕΡΑ.**

ΓΙΑΤΙ ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΥΠΑΚΟΗ-ΡΗΞΗ-ΑΝΑΤΡΟΠΗ!!

